

Les aquàtiques

Héctor Ripollés i Gascó

Coll-verds, cercets, cullerots o xisverds; són els "patos", una de les espècies migratòries que millor s'acclimaten al nostre país. Arriben de diferents varietats i infinits en número, fugint dels freds del nord i centre d'Europa. Encara que la seva abundància sigui molta, el seu aprofitament cinegètic és molt baix. La seva gran varietat i diversitat fa que la seva caça sigui difícil d'entendre.

Si ens hem fixat, durant el passat estiu i fins ben entrat el mes d'octubre, es podien veure volant per damunt de les cases de les Coves ramats de "patos" que normalment no superaven els 10 exemplars. Això és una cosa poc habitual al terme de les Coves degut a que és un terme poc adequat per a les espècies aquàtiques.

Suposo que algú es preguntarà quina classe de "patos" eren; eren una espècie molt comuna al nostre país, tant a l'Albufera com al Delta de l'Ebre, llocs més propicis per aquestes espècies, coll-verds (ànade reial, anas platyrhynchos), jo mateix vaig ser testimoni este estiu passat d'una cria de coll-verds que criàrem justament als tolls de la moreria. El coll-verd, pon al voltant de 12 ous que covarà la femella, que és de vistositat molt menys espectacular que el mascle, després de 25 ó 27 dies sortiran les cries. Estes cries que en principi només sortiran pels voltans del niu, començaran a fer els seus primers vols als 2 mesos d'haver sortit de l'ou.

El coll-verd és fort, curiós i recelós, qualsevol novetat farà que alce el vol i començarà a volar en grans cercles, així

Arma, reclamamos y pato.

domina grans extensions de terreny i es cura davant d'algun perill pròxim. El coll-verd té una velocitat de vol de tipus mig, això implica que si es fa a una distància adient no representa una excessiva dificultat.

Al nostre terme també hi ha hagut vegades de veure i matar cercets, que són una mena de "patos" més menuts, tenen un vol ràpid i paregut a un au rapaç, apareixen i desapareixen en fraccions de segons la qual cosa ens fa molt difícil ficar-li el punt de mira damunt.

Les anàtides de superfície, no perden el temps per agafar velocitat en les seves potes, un arranc brusca i quasi vertical els posa en pocs segons fora de la nostra vista.

La Península Ibèrica i dins d'ella el País Valencià, es troba al centre d'una de les rutes migratòries que ha sigut des de segles el camí utilitzat per les aquàtiques

en busca de menjars i de llocs menys gelats que el nord d'Europa per poder aparellar-se i poder portar la seva cria endavant.

Els "patos" es poden caçar de moltes maneres, però les habituals són al salt, a l'espera, en "puestos".

A l'espera: Al ratllar el dia, controlant el retorn dels "patos" dels seus llocs d'alimentació, o bé a la

sortida de les aus cap al seu lloc d'alimentació, encara que açò es quede per a les nits de lluna i tiradors de fortuna, al ser un camí que solen emprendre de nit.

En "puestos": El caçador ha de col·locar-se d'esquena al vent i tindre els bots (rèplica de goma a tamany real, que serveix de reclam per a les aus) davant seu. Les aquàtiques sempre entren amb el vent de cara, després de donar una volta de reconeixement.

Calcular la velocitat de les aquàtiques que se'ns apropen, és essencial per a saber quan serà el moment adient per a destapar-nos, frenar el vol dels "patos" i disparar amb oportunitat de fer blanc.

La caça de les aquàtiques consumeix molta pólvora i moltes satisfaccions, al "pato", hi ha que encertar-li de ple, els alers o lleugerament ferits tenen un cobrament molt difícil. Per estadística, una peça cobrada suposa una mitjana de sis tirs.

Per identificar una espècie, el caçador s'haurà de fixar principalment en el color de les potes i bec; la diferència entre el color del cap i el coll, els colors i diferències en el tamany del cos, que en esta diferència es podrà situar en la família i l'espècie. Sobretot una regla essencial, no disparar a una espècie que no coneguem per evitar matar una espècie protegida o en perill d'extinció.

Settier, un dels grans caçadors que ha conegut la Península Ibèrica, deia: "Podrà la brumosa Escandinàvia deixar d'enviar-nos la seva literatura, o la seva música, però mentre allí hi hagen "patos", ens vindran".

Anade real o pato azulón.

